

Jó megöregedni!

Az öreg kor nem érdem, nem érdemes köszönteni sem, hogy ki hány születésnapot élt meg. Az is csak ajándék, hogy ha valaki lehetőséget nyer arra, hogy egy hivatásban soká, akár 56 éven át is tevékeny maradjon.

Ha valaminek mégis, akkor ennek az utóbbi életkornak lehet jelentősége a gyermekneurológusok közösségében. Erre az 56 évre érdemes emlékezni.

A neurológia bűvkörébe 52 éve kerültem. Akkor léptem be gyermekgyógyászként a Heim Pál Gyermekkórház neurológiai osztályának ajtaján. Így alighanem most én vagyok a legöregebb gyermekneurológus. Én voltam, akit elsőként a gyermekgyógyászat után neurológiából is szakvizsgázni engedtek, megteremtve erre a lehetőséget későbbi munkatársaim számára is.

Éppen ez az 5 évtized az, amikor a gyermekneurológia feladatai a gyermekgyógyászaton belül elkülönültek. A gyermekneurológia az egész világon önálló szakterületté szerveződött, szoros együttműködésben a gyermekgyógyászattal és a neurológiával. Az a szerencse ért, hogy éppen ebben az időszakban dolgozhattam és így mindvégig részt vehettem benne.

Emellett ezekben az évtizedekben az alapkutatásokban nagyszerű tudományos eredmények születtek. A szakmai ismeretek addig nem látott mértékben szaporodtak. A gyermekneurológia színvonalas kiépítésében minden új ismeret nekünk segített.

Ezeket az eredményeket nem csak megismerhettem, hanem részese voltam. A munkámban, a mindennapokban számos új ismeretet én rögtön, magam alkalmazhattam, magam láttam és örülhettem a sikereknek.

Az új tudományos eredmények mindig annak a területnek nyújtják a legtöbb segítséget, ahol sok még a megoldatlan probléma.

Jól ismert, hogy a neurológiában a magas színvonalú szimptomatológiai, patológiai ismeretek bázisára milyen sok új eredmény épült rá éppen ettől az időtől fogva. A gyermekgyógyászat számos területén is hatalmas előrelépések, változások történetek. A genetika, az immunológia, az enzimológia, a terápiás

lehetőségek szaporodása, a képalkotó diagnosztika és számos új technikai lehetőség hihetetlen ütemű fejlődése, minden minket szolgált, ha akartuk.

Számomra nem tudománytörténeti ismeret, hanem élő emlékezet, hogy jutottunk el az egyszerű chromosoma vizsgálatoktól a genetika mai eredményeihez, a szerv transzplantáció lehetőségéhez, az alap laboratóriumi vizsgálatoktól az enzimdiagnosztikához, a kétirányú koponyaröntgentől a mai képalkotó vizsgálati lehetőségekhez, a Sacernótól a mai terápiás spektrumig az epilepsziában, és az idegsebészet kínálta mai, számos, régebben elképzelhetetlen lehetőségekig, sorolhatnám még sokáig. Az emlékezet is nehezen tudja végigkövetni a változás lépéseit. De aki klinikusként ilyen hosszú utat a változásokkal együtt tehetett meg, annak öröm az emlékezés.

Én hálával emlékszem rá, hogy ebből, a klinikus számára lehetséges lépéseket sorra megtehettem. Ez az öregkor öröme.

A mostani fiataloknak ilyen, értékekben, emlékekben gazdag életutat kívánok.

dr. Veres Éva

ny. főorvos